

Mestertyven

Det var en gang en husmann som hadde tre sønner. Han hadde ikke noen arv å gi dem og ikke noe å sette dem til, og ikke visste han hva han skulle gjøre av dem heller. Men så sa han, at de kunne få lov å ta seg til det de ville og hadde mest lyst til, og reise dit de selv ville. Han skulle gjerne følge dem på veien, sa han, og det gjorde han også. Han fulgte dem til de kom til et sted hvor det var tre veier. Der tok de hver sin vei, og faren bød da farvel med dem og reiste hjem igjen. Hvor det ble av de to eldste har jeg aldri fått spurt, men den yngste han gikk både langt og lenge.

Så var det en natt han gikk over en stor skog, at det kom slikt et slemt vær på ham. Det blåste og føk, så han nesten ikke kunne holde øynene oppe, og før han visste ordet av det, var han kommet rent på villstrå og kunne hverken finne vei eller sti. Men hvordan han gikk, så fikk han da til sist se det lyste langt borti skogen. Dit syntes han, han fikk prøve å rekke frem, og langt om lenge så kom han dit også. Det var en stor bygning, og det brente så friskt på varmen der inne at han kunne skjønne de ikke hadde lagt seg ennå. Så gikk han inn, og der inne gikk ei gammel kjerring og stelte.

«God kveld, mor!» sa gutten.

«God kveld!» sa kjerringa.

«Huttetu! Det er slikt fælt vær ute i natt», sa gutten.

«Det er så», sa kjerringa.

«Kan jeg få ligge her og få hus i natt?» spurte gutten.

«Det er nok ikke godt for deg å ligge her», sa kjerringa, «for kommer folkene hjem og finner deg, så dreper de både meg og deg.»

«Hva er det for folk som bor her da?» sa gutten.

«Å, det er røverer og slikt pakk det», sa kjerringa. «Meg har de røvet da jeg var liten, og hatt til å stelle huset for seg», sa hun.

«Jeg tror nok jeg legger meg likevel jeg», sa gutten, «det får gå som det kan, for ut vil jeg ikke mer i slikt vær nattestid.»

«Ja, det blir verst for deg selv det», sa kjerringa.

Gutten la seg i en seng som stod der, men sove torde han ikke, og best det var, kom røverne, og så sa kjerringa at det hadde kommet en fremmedkar der, som hun ikke kunne få til å gå igjen.

«Så du om han hadde penger?» sa røverne.

«*Han* penger, den fattiglusa!» sa kjerringa. «Det var ikke mer enn akkurat så han hadde klær på kroppen.»

Røverne gav seg til å småsnakke med hverandre om hva de skulle gjøre med ham, om de skulle ta livet av ham, eller hva de ellers skulle gjøre. Imens stod gutten opp og gav seg i snakk med dem, og spurte om de ikke trengte til tjenestegutt, for han kunne nok ha lyst til å tjene hos dem.

«Jo», sa de, «har du lyst, og du vil drive med det håndverket vi driver, så kan du nok få tjeneste her.»

«Ja, det er slikt slag», sa gutten, «hva håndverk det er, for da jeg reiste hjemmenifra, fikk jeg lov av far min å ta meg til det jeg ville.»

«Har du lyst til å stjele da?» sa røverne.

«Å ja», sa gutten. Det håndverket kunne ikke være så farlig å lære, mente han.

Så bodde det en mann et stykke fra dem, som hadde tre okser. Én av dem skulle han reise til byen med og selge, og det hadde røverne fått greie på. Så sa de til gutten, at hvis han var god for å stjele fra ham oxen på veien, slik at han ikke visste om det, og så at han ikke gjorde ham noe, så skulle han få lov til å være tjenestegutt hos dem.

Jo, gutten tok med seg en gild sko som stod der, med sølvspenne i, og la av gårde. Den satte han på veien der mannen måtte fremom med oxen sin, og selv gikk han inn i skogen og gjemte seg under en busk. Da mannen kom, fikk han øye på skoen med en gang.

«Det var en gjev sko», sa han, «hadde jeg maken til den, skulle jeg tatt den med meg hjem, så hadde jeg vel fått kjerringa blid en gang, jeg og», for han hadde ei kjerring så sint og så slem, at det var ikke lenge mellom hver gang hun dengte ham. Men så syntes han, han ikke kunne gjøre noe med den ene skoen når han ikke hadde make til den, og så reiste han videre og lot den stå.

Gutten tok skoen, og skyndte seg det beste han kunne å komme før mannen bort igjennom skogen, og så satte han skoen i veien for ham igjen. Da mannen kom dit med oxen, ble han harm fordi han hadde vært så dum å la maken til den stå igjen og ikke tatt den med seg.

«Jeg får vel løpe tilbake igjen og ta den andre», sa han ved seg selv, og bandt oxen ved skigarden, «så får jeg da et par gode sko til kjerringa, så kanskje hun tør bli blid en gang hun med.»

Han gikk og lette og lette etter skoen i syv lange og syv brede, men ingen sko fant han. Til sist måtte han gå tilbake med den ene han hadde. Imens hadde gutten tatt oxen og reist av med. Da mannen kom igjen og fikk se at oxen var vekk, satte han i å gråte og bære seg, for han var redd kjerringa skulle slå ham fordervet når hun fikk vite at oxen var vekk.

Men så kom han på å gå hjem og ta den andre oxen og reise til byen med, og få god rett for den, og ikke la kjerringa få vite noe om det. Det gjorde han: Han gikk hjem og tok oxen så kjerringa ikke visste det, og reiste til byen med. Men røverne visste det vel, for de hadde sine runer ute, og så sa de til gutten at kunne han ta den også, uten at mannen visste om det, og så at han ikke gjorde ham noen skade, så skulle han være jevngod med dem. Ja, det skulle ikke være noen sak, mente gutten.

Den gangen tok han med seg et rep og hengte seg opp under armene, midt i veien for mannen. Da mannen kom med oxen sin og fikk se dette spøkelset som hang der, ble han litt rar av seg.

«Men så tungt du har tenkt som har hengt deg der da! Å ja, du får henge for meg, jeg kan ikke blåse liv i deg igjen», sa han, og så gikk han videre frem med oxen.

Gutten ned av treet, sprang en snarvei og kom føre, og hengte seg midt i veien for ham igjen.

«Tro du virkelig har tenkt så tungt at du har hengt deg der, eller det bare er

spøkeri for meg?» sa mannen. «Å ja, du får henge for meg, enten du er spøkelse, eller hva du er», sa han, og gikk med oxen sin.

Gutten gjorde akkurat like ens som begge de forrige gangene, hoppet ned av treet, sprang snarvei gjennom skogen, og hengte seg midt i veien for ham igjen.

Da mannen fikk se ham, så sa han ved seg selv: «Det var fælt dette da! Skulle de ha tenkt så tungt at de har hengt seg, alle disse tre? Nei, jeg kan ikke tro det er annet enn spøkeri. Men nå vil jeg vite det visst», sa han. «Henger de der de andre to, så er det så, men henger de der ikke, så er det ikke annet enn skrømt.»

Han bandt da oxen sin og sprang tilbake og skulle se om de hang der. Imens han gikk og kikket opp i alle trærne, hoppet gutten ned og tok oxen hans og reiste av med.

Da mannen kom tilbake og så at oxen var borte, ble han rent utav seg, det kan en vel vite, han både gråt og bar seg ille. Men til sist gav han seg da til tåls, og så tenkte han ved seg selv: *Det er ikke annen råd enn å gå hjem og ta den tredje, så kjerringa ikke vet om det, og den får jeg prøve å selge dess bedre.* Han gikk hjem og tok den og reiste med den, så kjerringa ikke visste noe om det. Men røverne de visste det vel, og så sa de til gutten, at kunne han stjele den like ens som de andre to, skulle han være mester over dem alle sammen.

Ja, gutten la av gårde og sprang til skogs, og da mannen kom med oxen, satte han i å brøle så fælt, slik som en stor okse, inne i skogen. Da mannen hørte det, ble han glad, for han syntes han kjente igjen målet på storstuten sin, og tenkte at nå skulle han finne dem igjen begge to, bandt så den tredje, og sprang av veien og til å lete i skogen. Imens reiste gutten av med den tredje oxen. Da mannen kom tilbake og hadde mistet den også, ble han så ille ved at det ikke var måte på det, han både gråt og låt, og han torde ikke gå hjem på mange dager, for han var redd kjerringa skulle slå ham rent i hjel. Røverne var nå heller ikke videre glade over det at de måtte si, gutten var mester over dem alle sammen.

Så tenkte de en gang, de skulle prøve på å gjøre noe som gutten ikke var god for, så reiste de i veien alle sammen og lot ham bli alene hjemme.

Det første han gjorde da de var vel av gårde, det var å jage oksene ut på veien, så de gikk hjem igjen til mannen han hadde tatt dem fra, og glad ble bonden, det kan en nok vite. Så tok han alle hestene som røverne hadde, og lesset på dem alt det beste han fant, av gull og sølv og klær og andre gilde ting, og bad så kjerringa hilse røverne og si takk for ham, nå reiste han, og de skulle ha vondt for å ta ham igjen. Og dermed fór han av gårde.

Langt om lenge kom han på den veien han gikk da han kom til røverne. Da han kom hjemover der far hans bodde, tok han på seg en uniform han hadde funnet i blant det han hadde tatt fra røverne, som var gjort slik som til en general, og kjørte inn på gården som en annen storkar. Siden så gikk han inn, og spurte om han kunne få hus der.

Nei, det kunne han da slett ikke. «Jeg kan nok ikke huse slik en storkar, jeg», sa mannen. «Det er akkurat så jeg har klær å ligge på selv, og usle nok er de.»

«Du har alltid vært hard, du», sa gutten, «og det er du nok ennå, siden du ikke vil låne sønnen din hus.»

«Er du sønnen min?» sa mannen.

«Kjenner du ikke igjen meg da?» sa gutten.

Jo, så kjente han ham nok igjen. «Men hva har du tatt deg til, siden det er blitt slik en kar av deg i en bråhast, da?» sa mannen.

«Jo, det skal jeg si deg», sa gutten, «du sa jeg kunne få ta meg til hva jeg ville, og så gav

jeg meg i lære hos noen tyver og røvere, og nå har jeg stått ut læra og er blitt mestertyv», sa han.

Så bodde det en amtmann tett ved der stua til far hans lå, og han hadde slik en stor gård og så mange penger at han ikke visste tall på dem, og en datter hadde han også, som var både vakker og ven og god og snill. Henne ville mestertyven ha, og så sa han til far sin, at han skulle gå til amtmanden og be om datter hans for ham. «Spør han hva håndverk jeg driver på, kan du si jeg er mestertyv», sa han.

«Jeg mener du er tulle, jeg», sa mannen. «For vettug kan du ikke være, når du tenker på slik galskap.»

Jo, han skulle og måtte gå til amtmanden og be om datter hans, det var ingen råd for det, sa gutten.

«Neimen om jeg tør gå til amtmanden og være talsmannen din, han som er så rik og har så mange penger», sa mannen.

Jo, det var ingen hjelp for det, mente mestertyven, han skulle, enten han ville eller ei. Gikk han ikke med det gode, så skulle nok han få ham til å gå med det vonde. Men mannen ville enda ikke til, og så gikk han etter og truet far sin med en stor bjørkekjepp, så han kom gråtende like inn gjennom døra til amtmanden.

«Nå min mann, hva feiler deg?» sa amtmanden.

Ja, så fortalte han at han hadde tre sønner, som hadde reist sin vei en dag, og så hadde han lovt dem at de skulle få reise hvorhen de ville, og ta seg til hva de ville også, «og nå er den yngste av dem kommet hjem, og har truet meg til å gå opp her og be om han kunne få datter di, og si at han er mestertyv», sa mannen, og gråt og bar seg.

«Gi deg tilfreds, du mann min», sa amtmanden og lo, «og så kan du si til ham fra meg, at jeg vil se syn for sagn først. Hvis han kan stjele steken av spettet på kjøkkenet om søndagen, mens de passer på den alle sammen, så skal han få datter mi. Si til ham det, du!»

Ja, han gjorde så, og det mente gutten skulle bli en lett sak. Han fikk seg da fatt på tre levende harer, tok dem i en sekk, og hengte på seg noen filler, så han så så ussel og lurvete ut at det var rent ynkelig, og så lurte han seg inn i gangen som en annen fillegutt med sekken sin om søndags formiddagen. Amtmanden selv og alle husets folk var på kjøkkenet og skulle passe steken.

Rett som det var, så slapp gutten ut en hare, og den satte avsted og sprang omkring ute på gården. «Nei se den haren da!» sa de inne på kjøkkenet og ville ut og ta den. Ja, amtmanden så den han også. «Å, la den springe», sa han, «det nytter ikke å tenke på å ta haren på spranget.»

Det varte ikke lenge, så slapp gutten den andre, og de så den inne på kjøkkenet og trodde det var den samme. Så ville de ut og ta den igjen, men amtmanden sa det kunne ikke nytte. Men om en stund så slapp gutten den tredje også, og den satte avsted og sprang omkring ute på gården. Den så de også fra kjøkkenet og trodde det var den samme som fór der igjen, og så ville de ut og fange den. «Det var da en rar hare også, som farer slik og fomler», sa amtmanden. «Kom og la oss se om vi kan få fatt på den.» Han ut og de andre med, og haren føre og de etter, så det hadde god skikk.

Imens tok mestertyven steken og strøk av gårde med, og hvor amtmanden fikk seg stek fra til middags den søndagen vet ikke jeg, men det vet jeg, at harestek fikk han ikke, enda han løp seg både svett og trett.

Til middags kom presten dit, og da amtmannen hadde fortalt ham det pusset mestertyven hadde gjort ham, gjorde presten slik narr av ham at det ikke var noen måte på det.

«Jeg vet ikke hvordan det skulle gå til at jeg skulle la meg narre av slik en kar», sa presten.

«Ja, pass deg bare du», sa amtmannen, «kanskje han er hos deg før du vet ord av det.»

Men presten ble ved sitt, han, og gjorde narr av amtmannen fordi han hadde latt seg ta ved nesen.

Utpå ettermiddagen kom mestertyven og ville ha datter til amtmannen, som han hadde lovt han skulle få.

«Du får nok gjøre flere prøvestykker først», sa amtmannen og godsnakket med ham, «for det du gjorde i dag, det var nå ikke noe videre det. Kunne du ikke gjøre presten et dyktig pek, for han sitter inne og gjør narr av meg fordi jeg har latt meg ta ved nesen av slik en kar.»

Jo, det skulle ikke være noen sak, sa mestertyven.

Han kledde seg ut som en fugl, tok et stort hvitt laken over seg, brøt vingene av en gås og satte på ryggen, og kløv så opp i en stor lønn som stod i hagen til presten.

Da så presten kom hjem om kvelden, gav gutten seg til å skrike: «Herr Lars! Herr Lars!» for presten hette Herr Lars.

«Hvem er det som kaller på meg?» sa presten.

«Jeg er en engel, som er utsendt fra Vårherre for å forkynne deg, at du skal bli tatt opp levende til Guds rike for din gudfryktighets skyld», sa mestertyven. «Neste mandagskvelden får du holde deg reiseferdig, for da kommer jeg og henter deg i en sekk, og alt ditt gull og sølv og det du har av denne verdens forfengeligheit, skal du legge i haug på storstugulvet ditt.»

Ja, herr Lars både takket og falt på kne for engelen, og søndagen etter gjorde han en avskjedspreken, og la ut om det at det hadde kommet en engel fra Gud i den store lønnen i hagen hans, som hadde forkynt at han skulle komme levende i Guds rike for sin gudfryktighets skyld, og han prekte og la slik ut at de gråt alle som i kirken var, både gamle og unge.

Om mandagen kom mestertyven som en engel igjen, og presten falt både på kne og takket før han ble puttet i sekken, og da han vel var kommet nedi, så slepte og dro mestertyven ham etter seg både over stakk og stein.

«Å! Au!» skrek presten i sekken. «Hvor bærer dette hen?»

«Det er den trange vei, som fører til himmerikes rike», sa mestertyven, og dro avsted med ham, så han slo ham mest i hjel.

Til sist kastet han ham inn i gåsehuset til amtmannen, og gassene til å hvese og klype ham så han var mere død enn levende.

«Au, au, au! Hvor er jeg nå?» sa presten.

«Nå er du i skjærsilden, for å renses

og lutres til det evige liv», sa mestertyven og gikk sin vei, og tok alt gullet og sølvet og alle de gilde tingene som presten hadde lagt i haug i storstua si.

Om morgenen, da gåsejenta kom og skulle slippe ut gjessene, så hørte hun presten som lå i sekken og ynket seg inne i gåsehuset.

«Å, i Jøsse navn, hvem er *det*, og hva feiler deg da?» sa hun.

«Å, er du en engel fra himmerike, så slipp meg ut og la meg komme tilbake til jorden igjen, for her er det verre enn i helvete. Smådjevlene kniper meg jo med tenger», sa presten.

«Jeg er nok ingen engel, Gud bære!» sa jenta og hjalp presten ut av sekken. «Jeg passer bare gjessene til amtmannen jeg, og det er nok *de* smådjevlene som har klypt han far.»

«Å, det har mestertyven gjort! Å, mitt gull og mitt sølv og de gilde klærne mine!» ropte presten og bar seg ille og løp hjem, så gjeterjenta trodde han hadde gått fra vett og forstand med det samme.

Da amtmannen fikk vite hvordan det hadde gått med presten, at han hadde vært både i skjærsilden og på den trange vei, lo han seg nesten fordervet. Men da mestertyven kom og ville ha datter hans, som han hadde lovt, så godsnakket han med ham igjen, og sa:

«Du får nok gjøre et prøvestykke som er bedre, så jeg virkelig kan se hva du duger til. Jeg har tolv hester på stallen», sa han, «og dem skal jeg sette tolv karer på, en på hver. Er du så god for å stjele hestene unna dem, så får jeg se hva jeg kan gjøre.»

«Ja, det var vel råd», sa mestertyven, «fikk jeg så sant datter di, så —»

«Ja, kan du det, så skal jeg gjøre mitt beste», sa amtmannen.

Mestertyven dro da til kremmeren og kjøpte brennevin på to lommeflasker, og så slo han en sovedrikk på den ene, men på den andre hadde han bare brennevin, og tinget så elleve karer til å legge seg bak låven til amtmannen om natten. For gode ord og betaling lånte han en fillete stakk og en trøye av en gammel kjerring, tok seg så en stav i hånden og en pose på nakken, og da det led mot kvelden, så hinket han av sted bort imot stallen til amtmannen. Da han kom dit, holdt de på å vanne hestene til kvelds, og hadde nok å gjøre med det.

«Hva fanden vil du?» sa en av stallkarene til kjerringa.

«Å, huttetu! Det er så kaldt!» sa kjerringa og hutret og frøs, og bar seg ille. «Huttetu! Det er så kaldt at en stakkar gjerne kan fryse i hjel!» og så skalv og ristet hun igjen. «Å herregud, får jeg lov å være her og sitte innenfor stalldøra i natt?» sa hun.

«Du får fanden heller! Pakk deg av gårde og det på flygende flekken, får amtmannen så visst se deg her, så får vi danse vår dans», sa én.

«Å, den gamle skrøpelige kroken!» sa en annen en, som syntes han hadde vondt av henne. «Den kroken kan da gjerne sitte. Hun gjør visst ikke noe vondt, hun.»

De andre mente at *det* skulle det ikke bli noe av, men alt som de trettet og stelte hestene, dro hun seg lenger inn i stallen, så hun til sist ble sittende bakom døra, og siden var det ingen som la merke til henne.

Da det led utpå natten, falt det litt kaldt for karene å sitte på hesteryggen.

«Huttetu! Det er da djevelen så kaldt», sa én og slo floke.

«Ja, jeg fryser så jeg rister», sa en annen en.

«Den som hadde seg litt tobakk!» var det en som sa.

Ja, så var det en som hadde en kvart. Den delte de, det ble nå ikke stort til manns, og så tygde de og spyttet. Det hjalp litt, men rett som det var, så var det like ille igjen.

«Huttetu!» sa en av dem og ristet på seg.

«Huttetu!» sa kjerringa og hakket tenner, så det skranglet i kjeften på henne. Så tok hun opp flasken med bare brennevin, og så skalv hun slik på hånden at det klunket i flasken, og så drakk hun så det sa klukk i halsen på henne.

«Hva er det du har på flaska di, kjerring?» sa en av stallkarene.

«Å, det er nok en liten skvett brennevin, far», sa hun.

«Brennevin! Hva for noe? La meg få en tår! La meg få en tår!» skrek de alle tolv i munnen på hverandre.

«Å, det er så lite jeg har», sutret kjerringa. «De blir ikke våte i munnen av det en gang.»

Men de ville ha, og de måtte ha, det var ikke noen råd for det, og så tok hun da flasken med dvalledrikken og satte for munnen på den første. Da skalv hun ikke lenger, men styrte flasken så hver av dem fikk det han trengte, og den tolvte hadde ikke drukket før den første alt satt og snorksov. Så kastet mestertyven fantefillene av seg og tok den ene karen etter den andre nokså lett og satte dem skrevs over bolkene, ropte så på de elleve karene sine og satte avsted med hestene til amtmannen.

Da amtmannen kom ut og skulle se til karene på morgensiden, tok de til å friske på seg: De hugget i bolkene med sporene så flisa føk, og noen falt ned, og noen ble hengende, og satt der som narrer.

«Å jo», sa amtmannen, «jeg kan nok skjønne hvem som har vært her nå. Men noen usle karer er De, som sitter her og lar mestertyven stjele hestene unna enden på Dere!»

Og så fikk de juling, fordi de ikke hadde passet bedre på.

Utpå dagen kom mestertyven igjen og fortalte hvordan han hadde båret seg ad, og ville ha datter til amtmannen som han hadde lovt ham. Men amtmannen gav ham hundre daler, og sa at han måtte gjøre noe som var enda bedre.

«Mener du at du kan stjele hesten unna meg, mens jeg er ute og rir på den?» sa amtmannen.

«Å, det var vel en råd», sa mestertyven, «fikk jeg så sant datter di.»

Ja, han skulle se hva han kunne gjøre, og så sa han da en dag han ville ri ut på en stor eksisplass.

Mestertyven fikk fatt på en gammel utlevd skotmerr, gjorde seg sammen en sele av bare vidjer og soplimgvister, kjøpte en gammel fillekjerre og en stor tønne, og så sa han til ei gammel fattigkjerring at han skulle gi henne ti daler hvis hun ville legge seg inni tønna og gape over tappullet. Der skulle han stikke fingeren inn, noe vondt skulle det ikke hende henne, hun skulle bare få kjøre litt – og dersom han tok ut fingeren mer enn én gang, skulle hun ha ti daler til.

Selv fikk han på seg noen filler, sotet seg ut, og satte på seg en parykk og et stort skjegg av geiteragg, så ingen kunne kjenne ham igjen, og så la han avsted til plassen. Der hadde amtmannen alt ridd en god stund.

Da han kom frem der, så gikk det så smått og så trått at han nesten ikke kom av flekken. Det seg og det seg, så stod det rent stille, så seg det litt igjen, og det gikk så tregt at amtmannen aldri kunne falle på at det skulle være mestertyven. Han red like borttil, og spurte om han ikke hadde sett noen som gikk og lusket omkring i skogen der.

Nei, sa mannen, det hadde han slett ikke sett.

«Hør nå», sa amtmannen, «vil du ri inn i skogen, og se vel etter om du ikke kan treffe på noen som går og lusker der, skal du få lånt hesten min, og en god drikkeskilling skal du

få for umaken.»

«Nei, om jeg det kan», sa mannen, «for jeg skal til bryllups med denne mjødtønna som jeg har vært etter, og så har tappen falt ut for meg på veien, og nå må jeg gå og holde fingeren i hullet.»

«Ri du», sa amtmannen, «jeg skal nok passe både hesten og tønna.»

Ja, så skulle han da gjøre det, men han ba amtmannen at han endelig måtte passe vel på og være kjapp til å sette fingeren i tapphullet når han tok ut sin.

Ja, amtmannen sa han skulle gjøre det beste han kunne, og så satte mestertyven seg opp på hesten.

Men tiden gikk, og det led med det skred, og ikke kom det noen tilbake. Til sist ble da amtmannen lei av å gå med fingeren i tapphullet og tok den ut.

«Nå skal jeg ha ti daler til!» skrek kjerringa i tønna.

Så kunne han nok skjønne hvordan det hang i hop med mjødtønna, og gav seg på hjemveien. Men da han hadde gått et stykke, møtte de ham med hest, for mestertyven hadde alt vært hjemme hos ham.

Dagen etter kom han til amtmannen og ville ha datter hans, som han hadde lovt ham. Amtmannen godsnakket nå med ham igjen, gav ham to hundre daler, og sa han måtte gjøre et prøvestykke til, kunne han det, skulle han få henne.

Å ja, mestertyven mente nok det, når han bare fikk høre hva det var for noe.

«Mener du at du kan stjele lakenet av senga vår, og nattkjolen av kona mi?» sa amtmannen.

«Det er ikke umulig det», sa mestertyven, «fikk jeg så sant datter di, så —»

Da det led på natten, gikk mestertyven ut og skar ned en tyv som hang på galgebakken, la ham på nakken og tok ham med seg. Så fikk han fatt på en stor stige, og den satte han opp til kammersvinduet til amtmannen, kløv så opp og skubbet den døde opp og ned, akkurat som det kunne være en som stod utenfor vinduet og kikket.

«Der er mestertyven, mor!» sa amtmannen og dultet til kjerringa si. «Nå skyter jeg ham jeg», sa han, og tok frem en rifle han hadde lagt fremmenfor senga.

«Å nei, du får ikke gjøre det lell», sa fruen, «du har jo selv bestilt ham hit.»

«Jeg skyter ham jeg, mor», sa han, og lå der og siktet og siktet. Men snart var hodet oppe, så han så litt av det, rett som det var, så var det borte igjen. Til sist fikk han nok sikte. Det smalt, og den døde falt så det dunket i bakken. Mestertyven ned, det forteste han kunne.

«Ja, jeg er nå riktignok den høye øvrighet», sa amtmannen, «men folk får så lett noe å si, og det skulle være leit om de fikk se dette døde mennesket. Det er nok best jeg går ut og graver ham ned.»

«Det får du gjøre som du selv synes, far», sa fruen.

Amtmannen stod opp og gikk ned, og med det samme han hadde gått ut gjennom døra, smatt mestertyven inn og fór like opp til fruen.

«Nå far», sa hun for hun trodde det var mannen, «er du alt ferdig nå?»

«Å ja, jeg puttet ham ned i et hull jeg», sa han, «og karet over litt jord, så vidt han er gjemt, for det er slikt vær ute. Jeg skal gjøre det bedre siden, men la meg få lakenet å tørke meg på, for han var så blodig, og jeg har sølt meg så til på ham.»

Det fikk han.

«Du får nok la meg få nattkjolen din og», sa han, «for lakenet rekker ikke til, merker jeg.»

Å ja. Men så kom han i hug at han hadde glemt å lukke døra, og det måtte han da ned og gjøre før han kunne legge seg igjen, og så satte han av sted både med lakenet og nattkjolen.

En stund etter kom den rette amtmannen.

«Nei, hvor lenge du var om å lukke den døra da, far!» sa fruen. «Hvor har du nå gjort av nattkjolen og lakenet?»

«Hva for noe?» sa amtmannen.

«Å, jeg spør hvor du har gjort av nattkjolen og lakenet som du fikk til å tørke blodet av deg med, jeg», sa hun.

«Så til helvetes!» sa amtmannen. «Har han nå gjort det med?»

Om dagen kom mestertyven og ville ha datter til amtmannen, som han hadde lovt ham, og da torde han ikke annet enn å la ham få henne og mange penger til, for han var redd for at mestertyven skulle stjele øynene ut av hodet på ham, og at han selv skulle komme for meget på orde blant folk om han ikke gjorde det. Mestertyven levde både godt og vel. Om han stjal mere skal jeg ikke kunne si, men gjorde han det, var det visst bare for moro skyld.

Ordforklaringer

- **gild:** flott, staselig
- **skigard:** gjerde laget av tynne trestammer lagt på skrå
- **amtman:** øverste embetsmann i et amt eller fylke, fylkesmann
- **slå floke:** slå armene rundt seg for å holde varmen
- **bol:** planke eller lav skillevegg mellom to rom, f.eks. i et fjøs
- **daler:** spesialdaler, gammel norsk sølvmynt, 5 mark, 120 skilling, tilsvarer rundt 230 kroner i dag
- **eksisplass:** sted hvor man trener soldater
- **skotmerr:** gammel hunhest, så skral at den er klar for slakteren
- **vidje:** vidjespenning, snurret reim av myke kvister som kan låses til en ring, brukt som feste på grind, ski m.m.

Lastet fra:

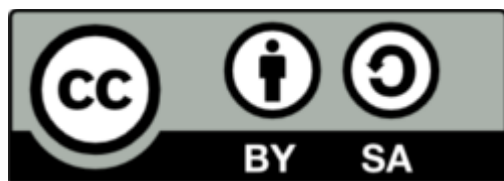
EventyrForAlle.no

Norsk folkeeventyr fra samlingene til Peter Christen Asbjørnsen (1812-1885), Jørgen Moe (1813-1882) og Moltke Moe (1859-1913). (Offentlig eiendom - public domain)

Kilde: [Norske huldreeventyr og norske folkeeventyr. Bind II, 1914 \(nb.no\)](#)

(Offentlig eiendom - public domain)

Teksten er redigert av Karl-Robert Rønning.

Dette verket er lisensiert under følgende Creative Commons lisens: Navngivelse-DelPåSammeVilkår 4.0 Internasjonal. For å se en kopi av denne lisensen, besøk <http://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/>.

Illustratør: Karl-Robert Rønning

Laget ved hjelp av bilder fra pixabay.com. (Offentlig eiendom - public domain)

Dette verket er lisensiert under følgende Creative Commons lisens: Navngivelse-DelPåSammeVilkår 4.0 Internasjonal. For å se en kopi av denne lisensen, besøk <http://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/>.